

som Folketinget hidtil havde vandret med Hensyn til Beskyttelsen af Sukkerindustrien her i Landet. Naar man vil se paa det Spørgsmaal, skal man lægge Mærke til, at den Gang man i 1873 gik til at give Loven om Beskættning af indenlandsk Sukkerfrembringelse, var Forudsætningen egentlig her i Tinget den, at den indenlandsk Sukkerindustri skulde ikke beskyttes, den skulde staa paa lige Fod med Udlandets, og den Smule Forskel, som der blev fastslaaet paa Afgiften, var saa lille, at man regnede ud, at den skulde blot være et Equivalent for det mindre Sukkerindhold, der er i den danske Sukkerroe. Den Gang man ansatte den indenlandsk Sukkerafgift 4 pCt. mindre end den Indførselstold, som vi have paa de tilsvarende Sukkerarter, var det, siger jeg ubetydelig, Forudsætningen, at Sukkerindustrien her til Lands ikke skulde beskyttes, man vilde ikke komme ind paa nogen toldbeskyttet Industri. Man gik her til Lands frem ad en helt anden Vej, end man gjorde paa den Tid i vore Nabolande. I Sverige havde man nogle Aar i Forvejen begyndt en Sukkerroedyrkning, og der tillod man en Sukkerroedyrkning og Sukkerindustri at fremkomme og trives uden at paalægge den en indenlandsk Afgift. Det vil altsaa sige, man tillod en saadan Industri at komme frem og saa en meget stærk Beskyttelse straks, idet man sagde, at naar den siden var vokset op til nogen Styrke, vilde man paalægge den nogen Afgift. Det var en helt anden Tankegang, der var herskende derovre, en Tankegang, som slet ikke fandt Tilhold her i vort Land. Nu ved jeg vel, at den højtærede Finansminister har Ret i, at vi siden ere gaaede til Gennemførelse af Loven her, som ere gaaede noget bort fra dette Standpunkt, og at man derved har givet den indenlandsk Sukkerindustri nogen Beskyttelse. Dette skete ved Loven af 1877, da man forhøjede de 4 pCt. til 8 pCt., og det skete ogsaa, som den højtærede Finansminister rigtig bemærkede, for et enkelt Aar, i 1887, og en lille Smule Beskyttelse fik vi vist ogsaa i 1891, da vi fik Loven om Nedsættelse af Sukkerafgiften. Men der har dog stadig været den Stemning oppe herinde, at vi skulde vogte os for at komme til nogen virkelig Udvidelse af nogen Betydning af denne Beskyttelse. Selv de, som have været ivrigt for at faa en udvidet Sukkerbeskyttelse, have dog stadig holdt sig til Grunde som disse, at den Smule Beskyttelse, vi have givet, skal blot være et Bederlag for den Kulstold, Oliestold og Maskinstold, som disse Fabriker have at erlægge. Meningene er da egentlig blot at stille den indenlandsk Sukkerindustri paa lige Fod med

den udenlandsk. Men jeg kan ikke opfatte det her foreliggende Lovforslag paa anden Maade, end at her hejser man Beskyttelsesfanen ren og stær. Her vil man ikke nøjes med at give en Slags Erstatning for opkrævet Afgift af Kul, Olie og Maskiner, men man vil ligesom have en direkte Beskyttelse indført for denne Industri. Man foreslaar en Forhøjelse af Beskyttelsen med $\frac{3}{4}$ Dre. Jeg tror nok, at det ærede Medlem for Midelfart (Vohmann), hvis Tale jeg ellers i mange Henseender kan slutte mig til, ja, endogsaa i visse Henseender maa beundre, efter som han selv er Roedyrker, har noget overdrevet Betydningen af de $\frac{3}{4}$ Dre. Jeg tror ikke, at han som Roedyrker vil kunne faa en saa stor Sum, som han regnede ud, men det vil alligevel være en ikke ubetydelig Beskyttelse, her foreslaas med $\frac{3}{4}$ Dre.

Det ærede Medlem fra Maribo (Sohannsen), som var en af de første Talere her i Dag, forsvarede jo den Beskyttelse, som her er foreslaaet, meget indrængende og forsikrede, at den var ikke mere end billig, ja ganske ligesom, samt mente, at man burde tage det Lovforslag, som her foreligger, endskønt han nok kunde ønske det ordnet paa en noget anden Maade. Det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Bernsen) var for Resten ganske enig med det ærede Medlem, og naar disse 2 ærede Medlemmer tænkte sig en lidt anden Ordning, skulde det være den, at Sukkertolden skulde ikke forhøjes, men Afgiften paa den indenlandsk Sukkerroefrembringelse skulde nedsættes. Jeg ser egentlig slet ikke, hvori Forskellen stikker i de to Ting. Man kommer jo egentlig til ganske det samme Resultat, enten man følger Lovforslaget her, eller man gaar den Vej, som de ærede Medlemmer for Odense Amts 3dje Valgkreds og Maribo anbefalede, nemlig at nedsætte den indenlandsk Sukkerroefrembringelse. Thi hvad er Enderesultatet? Det er kort og godt det, at de øvrige Statteydere her i Landet, de øvrige Statsborgere her i Landet, enten de ere rige eller fattige, skulle betale en Skat, for saa vidt de da bruge Sukker, og det gør jo ethvert Menneske her i Landet, undtagen da netop de Sukkerhøje, og det er jo kun en lille Part af hele Befolkningen. Statsborgerne skulle altsaa betale Skat til de Folk, der producere Sukker, det er Enderesultatet, enten man gaar den ene Vej eller den anden. Det ærede Medlem fra Maribo var slet ikke blind derfor. Han sagde, naar vi gaa den Vej at nedsætte Afgiften af den indenlandsk Roesukkerproduktion, vil det give en Mindreindtægt for Statskassen. Ja selvfølgelig! Men hvem skulde faa dækket denne Mindreindtægt? Det skal rimeligvis Statte-